

HOMILIE 30 AUGUSTUS 2020

30 augustus zegt de kalender ons vandaag en dat betekent dat heel wat kinderen weten dat het nog twee keer slapen is voor ze opnieuw naar school mogen. Na een bizar voorjaar kijken heel wat kinderen jongeren daar meer dan anders naar uit, weet ik uit eigen ervaring. Hun leerkrachten inclusief.

Maar we moeten niet idealiseren. Het enthousiasme van het begin zal over enkele weken of maanden afvlakken of onder druk komen: die klasgroep of leraar valt toch niet zo goed mee, die oefening is toch wat te moeilijk en de dagen op de schoolbanken zijn toch wat te lang....

Wat leerlingen straks meemaken, is een ervaring die we ook als volwassenen kennen, als ouder, als werknemer, als lid van een gemeenschap. We beginnen enthousiast aan een taak of opdracht, maar ons idealisme botst geregeld op realisme. Last en tegenslagen zorgen ervoor dat het soms op de tanden bijten wordt, we moeten doorzetten om vol te houden.

Het is het thema van de lezingen vandaag.

Jeremia is Gods profeet. Die verwoorden wel vaker wat fout loopt in de maatschappij, ze schoppen tegen schenen omdat zwakkeren te vaak te slachtoffer zijn van hebzucht en heerszucht. Dit gaat in tegen Gods droom. Ze kunnen niet anders dan reageren en protesteren. Maar dat valt Jeremia zwaar. Hij wordt beschimpt, uitgelachen om zijn verkondiging. De tegenkanting is fel. En toch... Hij klaagt maar zijn drijfveer is sterker dan hemzelf. Hij kan niet anders dan getuigen. Hij zet door: het vuur van zijn idealisme is groter.

Het evangelie zit op dezelfde lijn.

Jezus vraagt ons Hem te volgen en het kruis op te nemen. Bedoelt Jezus dat we het lijden moeten zoeken, letterlijk zoals sommige christenen doen? Neen. Toen Matheus zijn evangelie schreef, waren de eerste vervolgingen van christenen in Rome al een feit. Getuigen als christen kon de dood betekenen, zoals ook vandaag nog in een handvol landen een keuze voor een leven als christen een risico op de doodstraf betekent. Het is niet verkeerd om te beseffen dat anno 2020 in onze wereld mensen letterlijk hun kruis opnemen om Hem te volgen

Maar het evangelie is Blijde Boodschap en dat betekent dat God niet het lijden van de mens wil. We moeten er een andere betekenis in zien.

Ons kruis opnemen en Hem volgen betekent dat we ons bewust zijn van de ongemakken en beperkingen in het leven. Dat we als mens soms klein en kwetsbaar zijn. Dat we in dit leven met lijden te maken krijgen.

Petrus begrijpt het nog niet, het kan de besten overkomen. Waar hij vorige week nog de 'steenrots' werd genoemd, wordt nu duidelijk dat hij nog niet de primus van de klas is. God is er niet enkel in wat goed en mooi is, zoals Petrus

dacht. Ook in tegenslag en lijden is God aanwezig. En dat maakt Jezus Petrus in felle bewoordingen duidelijk. Hem volgen is soms een kruis opnemen: weten dat er ons ook tegenkating en risico's wachten en dat ons dat moedeloos kan maken.

Maar in en doorheen dit lijden is God liefdevol aanwezig, ook al is dit niet altijd zichtbaar.

Bij Gods aanwezigheid in tijden van moeilijkheden moet ik spontaan denken aan het beeld van de kathedraal van Lille (Rijsel).

Via de albaste wand in de voorgevel schijnt het zachte daglicht naar binnen of omgekeerd: vanuit de donkerte buiten zie je het zachte licht van de honderden kaarsen naar buiten stromen. Wie er ooit was, ziet het beeld van de zacht aanwezige kracht van God (en anders even opzoeken op Google).

Dat God als kracht van liefde ook in lijden aanwezig is, doet ook een appèl op ons: wij kunnen het kruis van anderen mee helpen dragen. Elk met ons kunnen en vermogen, mogen we een stukje Simon van Cyrene zijn om de lasten van anderen te verlichten. Een collega waarvan je merkt dat die even in de put zit aanspreken of in deze tijd: de boodschappen even meenemen van mensen in angst omdat ze tot een risicogroep behoren, een anderhalve-meter-gesprekje met een buur die niemand in zijn bubbel heeft, een werkloze even terug op weg zetten met iets van ons teveel.

Elkaar kruis helpen dragen maakt Gods liefde zichtbaar aanwezig en gedeeld lijden minder zwaar. Zo is Gods liefde groter dan het lijden en de dood.

Niet alleen voor de herstartende leerlingen, maar voor elk van ons wil ik eindigen met de woorden van de Indiase dichter Rabindranath Tagore. Ze drukken uit hoe we in alles het idealisme van de start kunnen behouden:

Ik sliep en ik droomde
dat het leven vreugde was
Ik ontwaakte en zag
dat het leven plicht was
Ik handelde en zie:
mijn plicht werd mijn vreugde

Bidden wij dat God dit in ons tot voltooiing brengt.

Hilde Verplancke